
KAKSI TIETÄ

Nykyisen tilanteen peruskysymys on kysymys sodasta. Taloudellinen rappiotila ja elintarvikeasiat, maakysymys ja poliittinen vapaus — kaikki ne ovat sotaa koskevan yleiskysymyksen osakysymyksiä.

Mikä on aiheuttanut elintarvikeasiain rappiotilan?

— Pitkittynyt sota, joka on saattanut kulkulaitoksen sekasortoon ja jättänyt kaupungit leivättä.

Mikä on aiheuttanut finanssien ja talouden rappiotilan?

— Loppumaton sota, joka on imenyt Venäjältä kaikki voimat ja varat.

Mikä on aiheuttanut vainotoimenpiteet rintamalla ja selustassa?

— Sota ja hyökkäyspolitiikka, joka vaatii „rautaista kuria“.

Mikä on aiheuttanut porvarillisen vastavallankumouksen voiton?

— Sodan koko kulku, joka vaatii uusia miljardeja, ja tällöin liittolaismaiden porvariston tukema kotimainen porvaristo kieltäytyy antamasta luottoa, ellei ensin hävitetä vallankumouksen perussaavutuksia.

Ja niin edelleen, ynnä muuta sellaista.

Tämän vuoksi sotakysymyksen ratkaiseminen juuri merkitseekin kaikkien ja kaikenlaisten „pulien“ ratkaisemista, jotka nykyään kuristavat maata.

Ja miten se on tehtävä?

Venäjän edessä on kaksi tietä.

Joko jatketaan sotaa ja „hyökätään“ rintamalla edelleenkin, ja silloin valta annetaan kiertämättä vastavallankumouksellisen porvariston käsiin, jotta saataisiin hankituksi rahavaroja sisäisten ja ulkomaisten lainojen avulla.

Tässä tapauksessa maan „pelastaminen“ merkitsee sotamenojen peittämistä työläisten ja talonpoikain kustannuksella (välilliset verot!) imperialismin venäläisten ja liittolaismaiden haikalojen mieliksi.

Tai valta siirretään työläisten ja talonpoikain käsiin, julistetaan demokraattiset rauhanehdot ja lopetetaan sota siinä tarkoituksessa, että kun vallankumousta on viety eteenpäin, niin annetaan maat talonpojille, järjestetään työväenvalvonta teollisuudessa ja saatetaan järjestykseen rappiolle joutunut kansantalous kapitalistien ja tilanherrojen voittojen kustannuksella.

Tässä tapauksessa maan pelastaminen merkitsee työläisten ja talonpoikain vapauttamista sodan finanssirasituksista imperialismin haikalojen vahingoksi.

Ensimmäinen tie johtaa tilanherrojen ja kapitalistien diktatuuriin työtätekevien yli, maan verottamiseen mitä raskaimmilla veroilla, Venäjän myymiseen vähin erin ulkomaisille kapitalisteille (toimiluvat!) ja Venäjän muuttamiseen Englannin, Amerikan ja Ranskan siirtomaaksi.

Toinen tie aloittaa työväen vallankumouksen aikakauden Euroopassa, repii rikki Venäjää kietovat finanssipaulat, horjuttaa porvariston herruuden perustuksia ja raivaa tietä Venäjän todelliselle vapautukselle.

Sellaiset ovat ne kaksi tietä, jotka ilmaisevat kahden vastakkaisen luokan — imperialistisen porvariston ja sosialistisen proletariaatin — etuja.

Kolmatta tietä ei ole.

Näiden kahden tien sovittaminen on yhtä mahdotonta kuin imperialismiin ja sosialismin sovittaminen.

Porvariston kanssa sovittelemisen (kokoomuksen) tie on tuomittu kiertämättömään romahdukseen.

„Kokoomus demokraattisen ohjelman pohjalla — se on ulospääsy“, kirjoittavat herrat puolustuksen kannattajat Moskovan neuvottelukokouksen johdosta („Izvestija“⁶⁹).

— Se on vale, herrat sovittelijat!

Te olette järjestäneet kolme kertaa kokoomuksen porvariston kanssa ja joka kerta törmänneet uuteen „valtapulaan“.

Miksi?

Siksi, että porvariston kanssa muodostetun kokoomuksen tie on petollinen tie, joka verhoaa nykyisen tilanteen mätäpaiseita.

Siksi, että kokoomus on joko tyhjänpäiväistä hälinää tai imperialistisen porvariston käsissä oleva keino valtansa lujittamiseksi „sosialistien“ käsin.

Eikö nykyinen kokoomushallitus, joka yritti asettaa kahden leirin väliin, siirtynyt sitten imperialismiin puolelle?

Mitä varten on kutsuttu koolle „Moskovan neuvottelukokous“, ellei sitä varten, että sen jälkeen kun vastavallankumouksen asemat on lujitettu, saataisiin vahvistus (ja luottoa!) tälle askeleelle „maan väeltä“?

Mitä tarkoittaa „neuvottelukokouksessa“ Kerenskin pitämä puhe, jossa hän kehoitti „uhrauksiin“ ja „luokkien itserajoituksiin“ tietenkin „synnyinmaan“ ja „sodan“ etujen hyväksi, ellei imperialismin lujittamista?

Entä Prokopovitshin lausunto siitä, että hallitus „ei salli työläisten puuttumista (työväenvalvonta!) tuotantolaitosten johtoon“?

Entä saman ministerin lausunto siitä, että „hallitus ei pane toimeen mitään perinpohjaisia uudistuksia maakysymyksen alalla“?

Entä Nekrasovin lausunto siitä, että „hallitus ei suostu yksityisomaisuuden pakkoluovutukseen“?

Mitä tuo on, ellei imperialistisen porvariston suoraista palvelemista?

Eikö ole selvää, että kokoomus on vain naamio, joka on sopiva ja edullinen Miljukoveille ja Rjabushinskeille?

Eikö ole selvää, että sovittelun ja luokkien välillä luovimisen tie on joukkojen pettämisen ja harhaan johtamisen tie?

Ei, herrat sovittelijat! On koittanut hetki, jolloin horjumisilla ja sovittelemisilla ei enää saa olla sijaa. Moskovassa puhutaan jo suoraan vastavallankumouksellisten „salaliitosta“. Porvarillinen sanomalehdistö kokeilee koeteltua kiristysmenetelmää levittämällä huhuja „Riian luovuttamisesta“⁷⁰. Tällaisella hetkellä on tehtävä valinta.

Joko proletariaatin puolesta tai sitä vastaan.

„Neuvottelukokousta“ boikotoidessaan Pietarin ja Moskovan proletariaatti kutsuu lähtemään vallankumouksen todellisen pelastamisen tietä.

Kuunnelkaa sen ääntä tai menkää pois tieltä.

*„Proletari“ № 2,
elokuun 16 pnä 1917*

Pääkirjoitus